FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 23. september 1986 *

Høje Domstol.

1. Ved stævning, indgivet den 12. februar 1985, har den italienske virksomhed Sideradria SpA, der fremstiller armeringsstål, anlagt sag med påstand om annullation eller nedsættelse af en bøde på 768 404 ECU, som Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har pålagt den. I Kommissionens beslutning (af 19. december 1984) kritiseres den sagsøgende virksomhed for at have overskredet de grænser for produktionen, der var fastsat for fjerde kvartal 1982 og de mængder stål, den havde tilladelse til at levere på det fælles marked i sidste kvartal 1981 og de fire kvartaler i 1982.

Det er den anden sanktion, Sideradria er blevet pålagt inden for få måneder. Jeg skal minde om, at selskabet også gjorde indsigelse mod den første, som det blev idømt på grund af en overskridelse af leveringskvotaen for tredje kvartal 1981; ved dom af 12. december 1985, sag 67/84 (Sml. s. 3983) frifandt Domstolen sagsøgte for påstanden om annullation af bøden, idet den dog nedsatte bødens størrelse. Den foreliggende sag har meget til fælles med den nævnte sag; jeg skal derfor overvejende henvise til ovennævnte dom og det forslag til afgørelse i den sag, jeg fremsatte den 21. maj 1985.

2. Den 19. august 1982 tildelte Kommissionen med tilbagevirkende gyldighed Sideradria produktionskvoter for de sidste to kvartaler af 1981 og de første tre af 1982. De nævnte tillægskvoter, hvorved virksomheden kunne have reguleret sin overskudsproduktion indtil da (jfr. mit forslag til afgørelse, punkt 2), kunne ikke overføres ud over det tredje kvartal 1982, dvs. ud over den periode, de vedrørte. Kommissionen fastslog imidlertid, at Sideradria i fjerde kvartal 1982 ikke alene ikke havde overholdt den produktionskvote, der var fastsat, men fortsat havde overskredet leveringskvoterne for fjerde kvartal 1981 og alle kvartalerne i 1982. Dette førte til den bødebeslutning, jeg har nævnt, og til virksomhedens efterfølgende anfægtelse af den.

3. For så vidt angår det første klagepunkt har den sagsøgende virksomhed hævdet, at der ikke ville have været tale om en overtrædelse, hvis Kommissionen havde givet den tilladelse til at overføre de kvoter, den ikke havde udnyttet, »også til kvartalerne efter tredje kvartal 1982«. Da den anmodning, virksomheden fremsatte herom, ikke blev imødekommet, kan den efter dens egen opfattelse ikke straffes, alene fordi den efter den fastsatte frist har fremstillet kvoter af armeringsstål, som det samme kontrolorgan havde tildelt virksomheden med tilbagevirkende gyldighed. Virksomheden har anført, at i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 (EFT L 191, s. 1), må dens adfærd under alle omstændigheder anses for korrekt. I bestemmelsen hedder det nemlig, at »dersom en virksomhed ikke har nået sine produktionskvoter i et givet kvartal, kan Kommissionen, dersom virksomheden godtgør, at dette skyldes force majeure, tillade virksomheden at overføre de ikke-anvendte kvoter i deres helhed«.

* Oversat fra italiensk.

Disse argumenter må afvises. Den omstændighed, at virksomheden gør gældende, at den frist, der er fastsat for overførelsen af tillægskvoterne, er utilstrækkelig, svarer til, at den anfægter lovligheden af selve den foranstaltning, hvorved fristen blev fastsat. Men — og her skal jeg henvise til Domstolens praksis, jfr. senest præmis 15 i ovennævnte dom af 12. december 1985) — beslutningen af 19. august 1982 er blevet endelig, og den pågældende virksomhed kan således ikke i forbindelse med et annullationssøgsmål påberåbe sig, at beslutningen er ulovlig. Også sagsøgerens henvisning til, at der foreligger force majeure, må afvises. Den sagsøgende virksomhed har således ikke angivet de omstændigheder, der var til hinder for, at den ikke kunne overholde den frist, den var indrømmet med henblik på overførelse af tillægskvoterne, og heller ikke angivet disse i den ansøgning om forlængelse, den i sin tid indgav til Kommissionen.

For så vidt angår det andet klagepunkt, der vedrører sagsøgerens manglende overholdelse af de mængder, sagsøgeren kunne levere i fjerde kvartal 1981 og i de fire kvartaler af 1982, skal jeg fastslå, at Sideradria har fremført de samme anbringender, som virksomheden allerede fremførte i sag 67/84, dvs.:

a) åbenbart misforhold mellem produktions- og leveringskvoter;

b) manglende eller fejlagtig anvendelse af de tilpasninger, fællesskabslovgiver havde fastsat for de virksomheder inden for jern- og stålindustrien, der har været i vanskeligheder på grund af den tidligere anvendte metode til beregning af kvoterne (jfr. artikel 8, stk. 2, i beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981, EFT L 180, s. 1, som ændret ved beslutning nr. 2804/81/EKSF af 23. september 1981, EFT L 278, s. 1, og artikel 14 i beslutning nr. 234/84/EKSF af 31. januar 1984, EFT L 29, s. 1);

c) manglende hensyntagen til visse regnskabsmæssige fejl begået af virksomheden, hvorved de referencemængder, der er lagt til grund ved fastsættelsen af kvoterne, blev ændret til skade for sagsøgeren.

I dommen af 12. december 1985 fastslog Domstolen, at ingen af de tre anbringender kunne lægges til grund. *Mutatis mutandis* må løsningen derfor blive den samme i den foreliggende sag; det er derfor overflødigt, at jeg gentager de begrundelser, Domstolen anvendte (jfr. i øvrigt mit forslag til afgørelse i sag 67/84).

4. Tilbage står spørgsmålet om, hvorvidt den idømte bøde står i et rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed. Herom hedder det i beslutningen af 19. december 1984, at på baggrund af den alvorlige økonomiske situation, virksomheden befandt sig i, fandt næstformand i Kommissionen Davignon det rimeligt at nedsætte den normale bødesats fra 75 til 20 ECU pr. ton. Selv om Sideradria begik en ny overtrædelse kort tid efter, er virksomheden således blevet behandlet generøst. Jeg har vanskeligt ved at se på hvilket grundlag Domstolen kan være mere generøs end kontrolorganet allerede har været.

5. Jeg skal derfor foreslå, at sagsøgte, Kommissionen, frifindes i den sag, Sideradria SpA har anlagt den 12. februar 1985, og at sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes til at betale sagens omkostninger.